

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 64/2016
13.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији су пуномоћници Млађан Ивановић и Небојша Шеперац, адвокати из ..., против тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Зоран Петровић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизијама тужиоца ББ и тужене ВВ, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1843/14 од 27.08.2015.године, у седници већа одржаној 13.04.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, ревизија тужиоца ББ из ... и ревизија тужене ВВ из ... изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1843/14 од 27.08.2015.године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини П 4/13 од 10.04.2014.године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле АА, којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име дуга исплати износ од 123.000 евра у динарској противвредности по курсу Народне банке на дан исплате, са каматом по есконтној стопи Централне европске банке за евро, почев од 04.08.2008.године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца ББ да се обавезе тужена да му на име дуга исплати износ од 123.000 евра у динарској противвредности по курсу Народне банке Србије на дан исплате, са каматом на овај износ по есконтној стопи Централне европске банке за евро, почев од 13.08.2010.године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да туженој солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 907.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1843/14 од 27.08.2015.године, ставом првим изреке потврђена је пресуда првостепеног суда, у ставу другом изреке у односу на тужиоца ББ. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда првостепеног суда у односу на тужилу АА у ставовима првом и трећем изреке,

тако што је обавезана тужена да тужиљи АА на име дуга исплати износ од 123.000 евра у динарској противвредности по курсу Народне банке Србије на дан исплате, са каматом по стопи коју одређује Европска централна банка за евро, почев од 04.08.2008.године до 25.12.2012.године, а од тада па до коначне исплате са каматом према одредбама Закона о затезној камати у динарској противвредности обрачунатој на исти начин као главни дуг, те да тужена тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.090.500,00 динара, а тужилац ББ да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 723.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда благовремене ревизије су изјавили тужилац ББ и тужена ВВ, оспоравајући је у деловима у којима нису успели у парници, у погледу главног захтева и трошкова спора, тужилац због погрешне примене материјалног права, а тужена због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези чланова 396. и 311. став 2. ЗПП учињене у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/2011 и 55/2014), Врховни касациони суд је оценио да ревизије тужиоца ББ и тужене ВВ, нису основане.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези чланова 396. и 311. став 2. истог закона у поступку пред другостепеним судом, на коју се ревизијом тужене неосновано указује. Ово с`тога јер на рочишту 28.12.2011. године је био присутан пуномоћник тужиоца и расправљао је, па није било услова да се тужба сматра повученом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља и тужилац су супружници и поводом истог догађаја поднели су засебне тужбе против тужене, са истим чињеничним основом, а првостепени суд је ове парнице спојио решењем од 20.09.2010.године. Између парничних странака није спорно да је тужиља предала туженој 123.000 евра и да се тужена обавезала да тужиљи врати новац (лично а не преко своје фирме) и то тако што ће извршити трансфер примљеног новца на рачуне тужиље и њених синова који им је потребан ради измирења пореских обавеза у Наведени трансфер примљеног новца тужена је требало да изврши преко свог предузећа „ГГ“

Из потврде о инструкцијама за плаћање-SWIFT, произилази да је тужена 14.07.2004. године издала налог банци на ... – ДД да изврши пренос новчаних средстава преко фирме – ЂЂ из ..., на рачуне тужиље и њених синова, у укупном износу од 123.000 евра. Међутим, тужена није извршила уплату наведених новчаних средстава на рачуне тужиље и њених синова.

На основу овако утврђеног чињеничног стања другостепени суд је у побијаној правноснажној пресуди правилно закључио да је основан тужбени захтев тужиље АА, а неоснован тужбени захтев тужиоца ББ. Као разлоге за основаност одлуке о тужбеном захтеву у односу на тужиљу другостепени суд је навео да тужена није доказала да је на име уговора о трансферу новца исти уплаћен на рачуне тужиље и њених синова, док је разлог неоснованости тужбеног захтева тужиоца - непостојање материјалноправног односа са туженом.

Ревизијски наводи ревидената о погрешној примени материјалног права, су неосновани.

Према утврђеним чињеницама уговор постоји између тужиље и тужене чији је предмет трансфер новчаних средстава за чије испуњење је лично одговорна тужена, без обзира на начин на који ће извршити трансфер. У контексту изложеног чињеничног стања, тужила има диспозитивно овлашћење да правозаштитним захтевом захтева правне последице неиспуњења уговора, између осталих и повраћај датог. Ово стога јер сваки уговор, па и уговор тужиље и тужене, ствара праве и обавезе за уговорне стране, сагласно члану 148. став 1. Закона о облигационим односима и оне су дужне да изврше своју обавезу и одговорне су за њено испуњење, сагласно члану 17. став 1. истог закона. Овакав уговор по оцени Врховног касационог суда није супротан члану 3. став 3. ЗПП.

У другачијој правној ситуацији у којој би било чињеничног основа да се сматрају основаним ревизијски наводи тужене о наведеној ништавости уговорног односа, ни тада тужена не би била ослобођена повраћаја примљеног новца, сагласно члану 104. став 1. Закона о облигационим односима.

Аутентичност потврде SWIFT другостепени суд је ценио на основу писменог налаза и мишљења вештака економске струке од 06.04.2012. године и његовог усменог образложења налаза, на рочишту 12.04.2012. године. Према стању у спису, других материјалних доказа на те околности није било, а терет доказивања испуњења обавезе или чињенице које утичу на престанак обавезе, је на дужнику (туженој у овој парници). Правило из одредбе члана 231. став 3. ЗПП одређује да странка треба да докаже оне чињенице које по материјалном праву имају за последицу добијање спора, те ризик недоказаности сноси странка на којој је терет доказивања, у конкретном случају тужена. Код таквог стања ствари без значаја су ревизијски наводи о другачијем чињенично правном закључку у вези испуњења уговорне обавезе тужене.

Без значаја су и ревизијски наводи тужиоца. Наиме, без значаја је законска претпоставка да имовина коју су супружници, тужила и тужени, стекли радом у току трајања заједнице живота у браку, представља њихову заједничку имовину, прописана чланом 171. став 1. Породичног закона. Одредбом члан 425. Закона о

облигационим односима прописано је да кад на поверилачкој страни има више лица, она су солидарна само кад је солидарност уговорена или законом одређена. Полазећи од садржине тужбеног захтева, тужиоци у овој парници су у процесној заједници обичног супарничарства пошто, у конкретном случају, нису солидарни повериоци, јер солидарност супружника није законом прописана, а у конкретном случају и није затражена од стране тужиоца. С обзиром да не постоји солидарност супружника у правном односу са туженом, то испуњење уговора може захтевати само тужила која је у материјалноправном односу са туженом.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци и одбио као неосноване ревизије тужиоца и тужене, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић